

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8CdoPr/2/2025
Identifikačné číslo spisu:	1318203936
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1318203936.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. R. J., narodeného X. Y. XXXX, T. F., Q. XXXX, zastúpeného spoločnosťou JUDr. Ondrej Polák s. r. o., Považská Bystrica, Železničná 90/12, IČO: 47 248 432, proti žalovanej Logman- Považan, a. s., Bratislava, Pánska 9, IČO: 36 300 748, zastúpenej advokátom Mgr. Vladimírom Šlégerom, Šaľa, Letná č. 567/4, o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru; určenie trvania pracovného pomeru a náhrady mzdy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn.B3-21Cpr/9/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. októbra 2024 sp. zn. 14CoPr/3/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. B3-21Cpr/9/2018-422 z 28. novembra 2023 určil, že neplatnosť výpovede z 15. januára 2018 danej žalobcovi žalovanou, doručenej žalobcovi dňa 23. januára 2018 je neplatná; žalobu v zostávajúcej časti zamietol; žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 59 ods. 1, § 63 ods. 1 písm. b), § 68 ods. 1 písm. b), § 74, § 77, § 79 ods. 1 a 2, § 134 ods. 1 až 4 Zákonníka práce účinného 15. januára 2018 (ďalej len „Zákonník práce“) a na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobcovi na základe pracovnej zmluvy z 31. augusta 1998, uzavretej medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovanou ako zamestnávateľom vznikol pracovný pomer od 1. septembra 1998 na dobu neurčitú s dohodnutým druhom práce - riaditeľ pre stratégiu, neskôr ekonomický riaditeľ. Od roku 1998 bol žalobca súčasne členom predstavenstva žalovanej a od roku 2012 predsedom predstavenstva do 8. decembra 2018, kedy bol z funkcie predsedu predstavenstva odvolaný na základe uznesenia č. 3 mimoriadneho valného zhromaždenia z 18. decembra 2017, s okamžitou platnosťou. Na zasadnutí predstavenstva žalovanej dňa 4. januára 2018 bolo prijaté uznesenie č. 1, ktorým žalovaná ako zamestnávateľ v súlade s § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce prijala rozhodnutie o znížení stavu

zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce na pozícii robotník o jedného zamestnanca R. Z., na pozícii zmenový majster o jedného zamestnanca R. Z., na pozícii technicko-hospodársky pracovník - ekonomický riaditeľ o jedného zamestnanca - žalobcu a súčasne bolo prijaté uznesenie č. 2, ktorým predstavenstvo žalovanej poverilo Ľ. V., podpredsedu predstavenstva, aby s vyššie uvedenými zamestnancami skončil pracovný pomer. Ľ. V. splnomocnil svedka R. C. A. dňa 23. januára 2018 na vykonanie akýchkoľvek a všetkých úkonov v mene splnomocniteľa - žalovanej, ktoré súviseli s prevádzkou podniku žalovanej, okrem iného na úkony potrebné pre a súvisiace s ukončením alebo zmenou existujúcich zmluvných vzťahov splnomocniteľa s tretími osobami. Dňa 15. januára 2018 dala žalovaná žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce výpoveď z pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti, vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa o znížení stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce. Pracovný pomer žalobcu sa mal skončiť uplynutím 3-mesačnej výpovednej doby k 30. aprílu 2018. Predmetná výpoveď nebola prerokovaná v zmysle § 74 Zákonníka práce so zástupcom zamestnancov, čo žalovaná odôvodňovala tým, že u žalovanej odborová organizácia, príp. zástupca zamestnancov nepôsobila, resp. nespôsobil. Žalobca si predmetnú výpoveď prevzal dňa 23. januára 2018 a listom z 11. júna 2018 v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce oznámil žalovanej, že výpoveď považuje za neplatnú a trvá na ďalšom zamestnávaní, ktorý list žalovaná prevzala dňa 29. júna 2018. Žalobca v období od 10. mája 2018 do 24. mája 2022 bol evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica ako nezamestnaný, a následne sa stal starobným dôchodcom. Počas plynutia výpovednej doby v rámci predmetnej výpovede z pracovného pomeru dala žalovaná žalobcovi okamžité skončenie pracovného pomeru dňa 24. apríla 2018 podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 21. mája 2018. Z uvedeného dôvodu skončenia pracovného pomeru, žalobca sa na súde nedomáhal určenia jeho neplatnosti. Žalobou podanou na súde dňa 12. júna 2018 sa žalobca domáhal v zmysle § 77 Zákonníka práce určenia neplatnosti predmetnej výpovede, ako aj určenia, že pracovný pomer žalobcu u žalovanej naďalej trvá. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu mzdy vo výške 66 053,88 eura za 36 mesiacov od júla 2018 do júla 2021 s príslušenstvom. Žalobca neplatnosť predmetnej výpovede odôvodňoval tým, že výpoveď nebola prerokovaná so zástupcom zamestnancov R., ako aj, že bola podpísaná neoprávnenou osobou s poukazom na právoplatný rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 8Cb/3/2018-282 z 19. decembra 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín č. k. 8CoB/15/2019-396 z 27. mája 202. Ďalším dôvodom pre určenie neplatnosti malo byť, že výpoveď podpisoval Ľ. V., ktorý nebol právoplatne zvolený do funkcie predsedu predstavenstva žalovanej a výpoveď nebola podpísaná dvoma členmi predstavenstva, ako aj, že neexistovalo rozhodnutie zamestnávateľa o zmene jeho úloh, technického vybavenia alebo o znížení stavu zamestnancov, pre ktorý by sa žalobca stal u žalovanej nadbytočným, a náplň práce ekonomického riaditeľa, ktorú pôvodne žalobca vykonával, vykonáva E. T..

1.2. Následne súd prvej inštancie poukázal na to, že jedným z hlavných dôvodov platnosti výpovede danej zamestnávateľom zamestnancovi v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je splnenie formálno-právnych i hmotnoprávnych dôvodov jej platnosti. Skonštatoval uplatnenie žalobného návrhu v súlade s § 77 Zákonníka práce. Považoval za preukázané, že u žalovanej pôsobil zástupca zamestnancov R., i napriek popretiu tejto skutočnosti žalovanou, s poukazom na rozsah vykonaného dokazovania k tejto otázke (výsluch žalobcu, svedkov R. Z., K. N., ako aj obsah listinných dôkazov, z ktorých vychádzal). V kontexte uvedeného poukázal na právoplatný rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 7Cpr/9/2018-808 z 23. novembra 2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín č. k. 6CoPr/2/2023-900 z 25. júla 2023 s právoplatnosťou dňa 13. septembra 2023, v ktorom rozhodnutí súd konštatoval neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru z 23. marca 2018 vo vzťahu k K. Y. N.Ď. z dôvodu, že u žalovanej pôsobil zamestnanecký dôverník R. Z.. Vzhľadom na skutočnosť, že pre platnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou pre nadbytočnosť bolo nutné prerokovanie takejto výpovede so zamestnaneckým dôverníkom, ak u zamestnávateľa pôsobil, ktorú výpoveď danú žalobcovi žalovaná v zmysle § 74 Zákonníka práce vopred neprerokovala, súd prvej inštancie preto skonštatoval neplatnosť výpovede z 15. januára 2018 z tohto dôvodu.

1.3. V súvislosti s ďalším dôvodom neplatnosti výpovede týkajúcim sa jej nepodpisania oprávnenou osobou Ľ. V., zvoleným na mimoriadnom valnom zhromaždení žalovanej uzneseniami z 18. decembra

2017 za člena predstavenstva s oprávnením podpisovať za žalovanú veci samostatne, súd prvej inštancie poukázal na určenie neplatnosti všetkých uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia žalovanej prijatých dňa 18. decembra 2017 a to na základe rozsudku Okresného súdu v Považskej Bystrici č. k. 8Cb/3/2018-282 z 19. decembra 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/15/2019-396 z 27. mája 2020, s právoplatnosťou dňa 6. júla 2020. Na druhej strane však súd prvej inštancie poznamenal, že uvedené rozhodnutia sa žalobcu netýkali z dôvodu, že voči nemu bola žaloba zamietnutá pre nedostatok aktívnej legitímácie v spore. K ďalšiemu tvrdenému dôvodu namietanej neplatnosti ohľadne neexistencie rozhodnutia zamestnávateľa o znížení stavu zamestnancov, súd prvej inštancie považoval za preukázané, že takéto rozhodnutie bolo prijaté na zasadnutí predstavenstva žalovanej č. 01/2018 dňa 4. januára 2018. S ohľadom na skutočnosť, že výpoveď bola neplatnou z dôvodu nesplnenia povinnosti v zmysle § 74 Zákonníka práce, dôvodnosťou tvrdenia žalobcu k tomuto dôvodu sa následne už súd prvej inštancie nezaoberal.

1.4. Následne s poukazom na ustanovenie § 79 Zákonníka práce, ako aj judikát R 39/1985, súd prvej inštancie ustálil skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovanej dňa 21. mája 2018, doručením okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce žalobcovi do vlastných rúk. Tvrdenie žalobcu o tom, že v zásielke, ktorú prevzal dňa 21. mája 2018 sa nenachádzalo okamžité skončenie pracovného pomeru z 24. apríla 2018, považoval súd prvej inštancie za výsostne účelové a nelogické, aby sa v uvedenej zásielke nachádzala pozvánka na mimoriadne valné zhromaždenie žalovanej zvolanej na deň 24. apríla 2018, keďže žalovaná dala zásielku na poštovú prepravu dňa 3. mája 2018.

1.5. K uplatnenému nároku na náhradu mzdy za obdobie od júla 2018 do júna 2021, súd prvej inštancie skonštatoval, že v danom prípade žalobca oznámil žalovanej, že trvá na ďalšom zamestnávaní až po platnom skončení pracovného pomeru jeho okamžitým skončením, preto mu nárok na náhradu mzdy nevznikol. Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu v časti určenia, že pracovný pomer žalobcu u žalovanej naďalej trvá a v časti uplatneného nároku na náhradu mzdy ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanoveniami § 262 ods. 1 v spojení § 255 ods. 2 zákona č. 160/2025 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 22. októbra 2024 sp. zn.14CoPr/3/2024 rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku potvrdil; žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení skonštatoval správne zistený skutkový stav, ako aj správne právne posúdenie, zároveň sa stotožnil so závermi uvedenými súdom prvej inštancie. Zdôraznil, že súd prvej inštancie sa dôsledne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj s relevantnou argumentáciou oboch strán sporu súvisiacou s predmetom konania, preto považoval napadnutý rozsudok za presvedčivý. Podľa názoru odvolacieho súdu spôsob, akým súd prvej inštancie dospel k skutkovým zisteniam, zodpovedá ustanoveniu § 191 CSP v spojení s § 185 CSP. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené. V tejto súvislosti podotkol, že samotná skutočnosť, že žalobca sa s právnym názorom súdu prvej inštancie nestotožnil, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti a alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Napokon dodal, že súd prvej inštancie vyhovel žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti výpovede danej mu žalovanou dňa 15. januára 2018 podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktorú žalobca prevzal dňa 23. januára 2018, pričom tento výrok nebol odvolaním napadnutý a nadobudol právoplatnosť. Z týchto dôvodov sa tento nárok nestal predmetom odvolacieho konania a odvolací súd nebol povinný sa bližšie dôvodmi neplatnosti výpovede už zaoberať.

2.2. V súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu mzdy v celkovej výške 66 053,88 eura s príslušenstvom za obdobie od 29. júna 2018 do 28. júna 2021, súd prvej inštancie zamietol v tejto časti žalobný návrh s odôvodnením, že pracovný pomer žalobcu skončil ďalším právnym úkonom a to

okamžitým skončením pracovného pomeru dňa 21. mája 2018, riadne doručeným žalobcovi, ktorého neplatnosť žalobca nenamietal žalobou podanou na súd v lehote podľa § 77 Zákonníka práce. Keďže pracovný pomer žalobcu u žalovanej platne skončil týmto dňom, žalobcovi neprináleží náhrada mzdy za žalované obdobie. Na doplnenie k uvedenému odvolací súd poznamenal, že rozviazanie toho istého pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi urobenými súčasne alebo postupne, Zákonník práce ani iné predpisy nevylučujú resp. nezakazujú. Jednotlivé právne úkony sa potom posudzujú samostatne a samostatne nastávajú aj ich právne účinky (R 31/1998). Súd prvej inštancie sa preto správne najskôr zaoberal podmienkami platnosti výpovede, keďže išlo o prvý z právnych úkonov smerujúcich ku skončeniu pracovného pomeru, pričom dospel k záveru o jej neplatnosti z dôvodu porušenia ustanovenia § 74 Zákonníka práce. Keďže závery, na ktorých súd prvej inštancie v tejto časti založil svoje rozhodnutie odvolaním napadnuté neboli, bolo potrebné vychádzať z toho, že rozhodnutie o neplatnosti výpovede z pracovného pomeru sa stalo právoplatným. Pokiaľ ide o druhý spôsob skončenia pracovného pomeru, aj vo vzťahu k tomuto dôvodu sa súd prvej inštancie správne zaoberal najskôr tým, či bolo žalobcovi riadne doručené v písomnej forme, a po prijatí skutkového záveru, že došlo k riadnemu doručeniu okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi dňa 21. mája 2018, v ďalšom správne skúmal, či ho žalobca napadol v prekluzívnej lehote žalobou na súde podľa § 77 Zákonníka práce. Po zistení, že žalobca neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru nenapadol žalobou podanou podľa § 77 Zákonníka práce, bez zreteľa na pohnútku prečo tak žalobca neurobil, pričom išlo v konaní o nespornú skutočnosť, súd prvej inštancie prijal správny právny záver, že pracovný pomer žalobcu u žalovanej skončil na základe okamžitého skončenia dňom 21. mája 2018, a to bez zreteľa na to, či po formálnej a materiálnej stránke išlo resp. nešlo o platný právny úkon. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenal, že súd prvej inštancie sa totiž platnosťou a dôvodmi okamžitého skončenia pracovného pomeru nemohol bližšie zaoberať, práve z dôvodu, že jeho neplatnosť nebola zo strany žalobcu napadnutá na súde žalobou podanou podľa § 77 Zákonníka práce. Zároveň argumentoval tým, že v prípade neplatnosti skončenia pracovného pomeru ide o relatívnu neplatnosť právneho úkonu, ktorej sa môže dovolávať iba ten z účastníkov, ktorý je dôvodom neplatnosti dotknutý, pretože ide o výnimku zo zásady absolútnej neplatnosti právnych úkonov, z ktorej Zákonník práce vychádza. Dvojmesačná lehota na uplatnenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v zmysle § 77 Zákonníka práce má prekluzívny, t. j. prepadný charakter. To znamená, že ak žalobca, ktorý sa mohol dovoliť neplatnosti tejto výpovede príp. okamžitého skončenia pracovného pomeru, žalobu nepodá, skončil sa pracovný pomer podľa jednostranného zrušovacieho prejavu, aj keby to bol neplatný právny úkon, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/147/2008. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo v danom prípade rozhodujúce zistenie, či okamžité skončenie pracovného pomeru (ne)bolo žalobcovi riadne doručené dňa 21. mája 2018. Žalobca svoje tvrdenie, že mu v daný deň nebolo doručené okamžité skončenie pracovného pomeru, ale pozvánka na zasadnutie mimoriadneho valného zhromaždenia žalovanej, podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázal. Následne podotkol, že civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednávanej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponesie aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané, v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé, ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. Aby strana mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností stranou, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú strana

vôbec netvrdila a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre stranu väčšinou za následok pre ňu nepriaznivé rozhodnutie.

2.3. Následne odvolací súd konštatoval, že žalovaná v konaní tvrdila, že doručila žalobcovi v písomnej forme listinu o okamžitom skončení pracovného pomeru, ktorú žalobca prevzal osobne na pošte dňa 21. mája 2018. V tomto smere žalovaná ako dôkaz založila kópiu listiny - okamžité skončenie pracovného pomeru (v spise na č. l. 48) spolu s kópiou doručenky o jej doručení žalobcovi (v spise na č. l. 50), ako aj s kópiou podacieho lístku (v spise na č. l. 51). Žalobca v konaní namietal, že žalovaná mu doručila pozvánku na zasadnutie mimoriadneho valného zhromaždenia žalovanej, ktoré malo byť dňa 24. apríla 2018 a teda mu nedoručila okamžité skončenie pracovného pomeru. Žalobca na preukázanie svojho tvrdenia nepredložil žiaden dôkaz. Dôkazom mali byť iba jeho tvrdenia o tom, že „mu pracovníčka pošty dovolila, aby zásielku ešte pred podpísaním doručenky otvoril a skontroloval jej obsah a keď zistil, čo je obsahom zásielky a bola to pozvánka na mimoriadne valné zhromaždenie na deň 24. apríla 2018 v rozsahu jedného listu, na doručenkú spojenú s listom vlastnoručne napísal písmená „MVZ“. Na obálku uviedol dátum a vlastnoručný podpis. Následne pracovníčka pošty zásielku opečiatkovala, oddelila doručenkú a zásielku mu vydala súčasne s občianskym preukazom. K uvedenému odvolací súd vysvetlil, že pri doručovaní písomností zamestnávateľa zamestnancovi, sa výslovne ustanovuje povinnosť zamestnávateľa doručovať písomnosti týkajúce sa vzniku, zmeny alebo zániku pracovného pomeru, teda vrátane okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa do vlastných rúk zamestnanca, a to buď osobným doručením zamestnávateľom priamo zamestnancovi, alebo odovzdaním písomnosti na poštovú prepravu. Porušenie predpisov o doručovaní má závažné procesnoprávne účinky. Doklad o doručení písomnosti súdu, tzv. doručenka, má povahu verejnej listiny. Ustanovenie § 111 ods. 1 CSP upravuje vyvrátiteľnú právnu domnienku o pravdivosti doručenky, t. j., že údaje v doručenke sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. Ak strana sporu spochybňuje správnosť údajov uvedených na doručenke, t. j., že ustanovený postup doručenia nebol dodržaný, je povinný o tom súdu predložiť dôkazy a týmto spôsobom preukázať svoje tvrdenie (napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/23/2010, 3Sžf/27/2011).

2.4. V danom prípade odvolací súd považoval závery súdu prvej inštancie, ktorými mal za preukázané riadne doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi dňa 21. mája 2018 za správne, zodpovedajúce logickému záveru, vyústenému na podklade zistených skutočností. Predovšetkým žalovaná listinnými dôkazmi a to listinou obsahujúcou okamžité skončenie pracovného pomeru spolu s podacím poštovým lístkom a doručenkou preukazujúcou jeho doručenie, si splnila dôkaznú povinnosť na preukázanie svojho tvrdenia, že žalobcovi doručila okamžité skončenie pracovného pomeru predpísaným spôsobom vyplývajúcim z § 38 Zákonníka práce. Časovú súvislosť medzi dátumom okamžitého skončenia pracovného pomeru z 24. apríla 2018, odovzdaním zásielky na poštovú prepravu dňa 3. mája 2018 a dátumom prevzatia zásielky žalobcom dňa 21. mája 2018, považoval za dostatočnú a presvedčivú. Minimálne postačujúcu na to, aby dôkazné bremeno preukázať, že zásielka v skutočnosti neobsahovala okamžité skončenie pracovného pomeru, ale pozvánku na zasadnutie, zaťažovalo žalobcu, a nie žalovanú. Pri doručovaní písomnosti je súd povinný vychádzať z vyvrátiteľnej domnienky, že poštový doručovateľ postupoval v súlade so zákonom a poštovým poriadkom a teda, že písomnosť žalobcovi odovzdal zákonom predpísaným postupom a teda, že adresát sa o obsahu doručovanej zásielky mohol dozvedieť až potom, čo jej prevzatie písomne potvrdil a nie naopak. Ak žalobca tvrdil, že poštový doručovateľ takto nepostupoval, hoci na výslovnú žiadosť samotného žalobcu, a teda postupoval nezákonne, bol povinný na preukázanie tejto skutočnosti predložiť dôkaz. V tomto smere žalobca nenavrhol vypočítať poštovú doručovateľku, ktorá by jeho tvrdenia preukázala. Navyše žalobca v tomto smere neuviedol ani len označenie menovanej pracovníčky pošty, čím znemožnil súdu takýto dôkaz vykonať ex offio s odkazom na ustanovenie § 319 CSP. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd, ktorý sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie dodal, že v rovnakom období v máji 2018 žalovaná zasielala okamžité skončenia pracovného pomeru aj R. Z. a R. Z., ktorí nenamietali, že by im žalovaná poslala pozvánku na mimoriadne zasadnutie valného zhromaždenia, ktorí zásielky riadne prevzali v dňoch 9. a 11. mája 2018. Na základe uvedeného preto odvolací súd nepovažoval za pravdepodobné, že by žalovaná výlučne len žalobcovi doručovala v tom istom období inú zásielku, navyše obsahujúcu

pozvánku na mimoriadne zasadnutie valného zhromaždenia, ktoré sa konalo dňa 24. apríla 2018, už v čase podania tejto zásielky na poštovú prepravu dňa 3. mája 2018. Hoci ide o nepriame dôkazy, skutočnosť, že žalovaná v rovnakom období doručovala všetkým dotknutým zamestnancom okamžité skončenie pracovného pomeru, logicky vyúsťuje v záver, že takéto okamžité skončenie v danom čase doručovala aj žalobcovi. Navyše v tomto období nevznikla žalovanej potreba doručovať žalobcovi a ani iným zamestnancom inú zásielku, ktorá skutočnosť nebola v konaní preukázaná. Medzi doručovaním okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi a ďalším osobám R. a R. Z. bola časová súvislosť. Vzhľadom k tomu, že pracovný pomer žalobcu u žalovanej bol ukončený okamžitým skončením k 21. máju 2018, za správny preto považoval i záver súdu prvej inštancie, že žalobcovi neprináležala náhrada mzdy za obdobie od 29. júna 2018 do 28. júna 2021 t. j. za obdobie, kedy už pracovný pomer žalobcu neexistoval. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej len „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) a z § 421 ods. 1 písm. b) a písm. c) CSP. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za protiprávne. Namietal, že súdy prevzali argumentáciu žalovanej, že z dôvodu skončenia okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, mu nepatrí náhrada mzdy. Poukázal na skutkové okolnosti týkajúce sa doručovania listiny o okamžitom skončení pracovného pomeru, a na ustálený skutkový stav k tejto otázke, s ktorým nesúhlasil. Spochybnil dátum uvedený na listine, ktorý považoval za nepravdivý a tvrdil, že zásielku pod podacím č. C. XXXXXXXXXX Sk prevzal dňa 21. mája 2018. Opätovne poukázal na skutkové okolnosti týkajúce mimoriadneho zasadnutia valného zhromaždenia, v ktorej ako akcionár zastával aj funkciu predsedu predstavenstva a zároveň bol jej ekonomickým riaditeľom. Za neadekvátnu považoval argumentáciu vo vzťahu k odôvodneniu uvedenému odvolacím súdom v bode 27. Zdôraznil, že na doručenke nebolo uvedené, aká zásielka sa doručuje, a preto nemal ako proti obsahu zásielky protestovať. Jediné, čo mohol spraviť, bolo, že na doručenke vlastnoručne napísal „MVZ“, teda to čo, skutočne zásielka obsahovala. V tejto súvislosti vytkol súdom nižšej inštancie, že sa vôbec nezaoberali jeho zásadnou právnou argumentáciou, ktorá sa týkala vyhodnotenia vzájomného vzťahu skončenia pracovného pomeru výpoveďou a okamžitým skončením. Pracovný pomer na základe výpovede z 15. januára 2018 skončil uplynutím trojmesačnej zákonnej výpovednej lehoty dňa 30. apríla 2018. Listina o okamžitom ukončení pracovného pomeru je dátumovaná dňom 24. apríla 2018, ktorý dátum nie je podstatný. Žalovaná mohla na túto listinu napísať akýkoľvek dátum. Dôležité je, kedy bola táto listina odoslaná a podstatné, kedy ju prevzal zamestnanec. Právne účinky nastávajú dorúčením, aj keď poprel, že listina mu bola doručená. Žalovaná mala listinu odosielať dňa 3. mája 2018 teda v dobe, keď pracovný pomer neexistoval, pretože zanikol uplynutím výpovednej lehoty dňa 30. apríla 2018. Z uvedeného vyplýva, že účinky výpovede nastali dňa 30. apríla 2018 a účinky tzv. okamžitého skončenia pracovného pomeru mali nastať dňa 21. mája 2018. Z dôvodu nevysporiadania sa s uvedenými podstatnými argumentmi súdmi nižšej inštancie, došlo podľa názoru dovolateľa k porušeniu jeho procesných práv v súlade s § 420 písm. f) CSP.

3.1. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) a písm. c) CSP, dovolateľ poukázal na odôvodnenia rozhodnutia súdov nižších inštancií a judikatúru, týkajúcu sa skončenia pracovného pomeru viacerými spôsobmi, ktoré Zákonník práce nevylučuje, ani nezakazuje. Jednotlivé právne úkony sa potom posudzujú samostatne a rovnako samostatne nastávajú ich právne účinky. Uznal, že počas plynutia výpovednej doby môže zamestnanec porušiť závažným spôsobom pracovnú disciplínu a to môže byť dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru. Zastával názor, že v takom prípade bolo možné rozviazať pracovný pomer okamžitým skončením, ale jedine do skončenia výpovednej doby, t. j. do 30. apríla 2018. Po skončení pracovného pomeru uplynutím výpovednej lehoty nie je možné rozviazať pracovný pomer ani okamžitým skončením, pretože pracovný pomer už nejestvuje. Pokiaľ je dovolateľovi známe, publikované rozhodnutia sa týkajú takých prípadov, keď okamžité zrušenie pracovného pomeru bolo vykonané a jeho účinky nastali počas plynutia výpovednej doby. Navrhol napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolacie dôvody korešpondujú s dôvodmi, ktoré uviedol žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku prvej inštancie. Podľa jej názoru sa odvolací súd riadne, úplne, zrozumiteľne a hlavne presvedčivo vysporiadal so všetkými odvolacími dôvodmi žalobcu. Súd oboch inštancií zdôvodnil, prečo museli prihliadnuť na okamžité skončenie pracovného pomeru z 24. apríla 2018 žalobcu u žalovanej. Niet pochyb, že žalobca sa nedomáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 24. apríla 2018 žalobcu u žalovanej. Ak teda súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd určili, že výpoveď pre nadbytočnosť podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z 15. januára 2018 je neplatná, pracovný pomer žalobcu u žalovanej musel skončiť doručením okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi dňa 21. mája 2018, pretože žalobca v prekluzívnej 2-mesačnej lehote v zmysle ustanovenia § 77 Zákonníka práce, žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 24. apríla 2018 nepodal. Z uvedeného dôvodu došlo preto k skončeniu pracovného pomeru žalobcu u žalovanej dňom 21. mája 2018, na základe jednostranného zrušovacieho prejavu. Podľa názoru žalovanej, k tomuto skončeniu pracovného pomeru došlo platne a účinne. Napokon aj keby išlo o neplatný právny úkon, jeho platnosť po uplynutí prekluzívnej 2-mesačnej lehoty následne nemôže preskúmať ani súd. Námitka žalobcu vznesená v dovolaní, týkajúca neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovanej k 21. máju 2018, preto nemôže nahradiť žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 77 Zákonníka práce. V kontexte uvedeného žalovaná poznamenala, že ani v prípade zrušenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, prípadne rozsudku súdu prvej inštancie, otázkou namietanej neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 24. apríla 2018 sa sudy už nemôžu zaoberať. Na záver poznamenala, že v skutkovo a právne v zhodnom konaní o určenie neplatnosti výpovede zamestnanca a o náhradu mzdy rozhodol Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8CoPr/8/2024 rovnako a odvolanie žalobcov (zamestnancov) zamietol zo zhodných dôvodov. Navrhla dovolanie zamietnuť. Uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v

konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

11. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces vo všeobecnosti treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

13. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľ namietal prevzatie argumentácie žalovanej súdmi nižšej inštancie, ako aj nevysporiadanie sa odvolacím súdom s uplatnenými odvolacími námietkami, preto napadnuté rozhodnutie považoval za nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť.

14. K namietanému nedostatočnému odôvodneniu uvedenému súdmi nižšej inštancie dovolací súd uvádza, že uplatnená námietka nie je dôvodná. V danom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v súlade s § 387 ods. 1 CSP, pričom sa stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré v podrobnostiach odkázal (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Z jeho obsahu je zrejmé, že vychádzal z ustáleného skutkového stavu súdom prvej inštancie a v súlade s § 387 ods. 3 CSP sa vysporiadal zákonným a vyčerpávajúcim spôsobom aj s podstatnou uplatnenou odvolacou argumentáciou žalobcu. V podstatnom rozsahu v odôvodnení v bodoch 23. až 29., okrem stotožnenia sa so závermi uvedenými súdom prvej inštancie v otázkach posúdenia účinného doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovanej žalobcovi dňa 21. mája 2018, ktorého neplatnosť nebola žalobcom namietaná v prekluzívnej lehote v zmysle § 77 Zákonníka práce, na doplnenie a k odvolacím námietkam uviedol, že rozviazanie toho istého pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi urobenými súčasne alebo postupne, Zákonník práce ani iné právne predpisy nevyklúčujú (nezakazujú). Jednotlivé právne úkony sa potom posudzujú samostatne a samostatne nastávajú aj ich právne účinky (R 31/1998), poukazom aj na záver vyplývajúci z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 138/2003, z ktorého relevantnú časť citoval. V prípade neplatnosti skončenia pracovného pomeru ide o relatívnu neplatnosť právneho úkonu, ktorej sa môže dovolávať len ten z účastníkov, ktorý je dôvodom neplatnosti dotknutý. Ide o výnimku zo zásady absolútnej neplatnosti právnych úkonov, z ktorej vychádza Zákonník práce. Dvojmesačná lehota na uplatnenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce má prekluzívny charakter, t. j. prepadný. To znamená, ak žalobca, ktorý sa mohol dovolať neplatnosti, žalobu nepodal, skončil sa jeho pracovný pomer podľa jednostranného zrušovacieho prejavu. Odvolací súd poukázal na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu k tejto otázke vyplývajúcu z judikátov pod č. R 40/1969, R 6/1987, R 20/1987, R 75/1977, z ktorých právne vety citoval, ako aj na rozsudok najvyššieho súdu z 11. decembra 2008 sp. zn. 3Cdo/147/2008, z ktorého vyplývajúci relevantný záver citoval. Vo vzťahu k uneseniu dôkaznej povinnosti sporových strán, v súvislosti s preukázaním doručenia zásielky žalovanej, obsahujúcej okamžité skončenie pracovného pomeru, odvolací súd považoval závery súdu prvej inštancie týkajúce sa riadneho preukázania doručenia za správne, zodpovedajúce logickému záveru, vyústenému na podklade zistených skutočností. Z dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovanej dňa 21. mája 2018, žalobcovi preto

neprináleží nárok na náhradu mzdy za obdobie od 29. júna 2018 do 28. júna 2021, kedy už pracovný pomer žalobcu u žalovanej neexistoval.

15. Vychádzajúc z uvedených dôvodov súdmi nižšej inštancie chápaných v ich organickej, kompletizujúcej jednote (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia uvedené odvolacím súdom v bodoch 18. až 29. spĺňa zákonné náležitosti vyplývajúce z § 393 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP, lebo zodpovedá základnej formálnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť, aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Vysporiadanie sa s uplatnenými podstatnými odvolacími námietkami možno považovať za dostatočné aj v súlade s § 387 ods. 3 CSP.

16. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľa dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv sporovej strany. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

17. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) stabilne judikuje, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, zároveň však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993; m. m. II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

18. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že z procesného postupu súdov nižšej inštancie nebola zistená existencia vady zmätočnosti, preto prípustnosť a ani dôvodnosť uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je daná. Dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018).

19. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) a písm. c) CSP, dovolateľ nespochybnil záver súdov o možnosti zamestnávateľa počas plynutia výpovednej doby, skončiť pracovný pomer aj okamžite v prípade porušenia pracovnej disciplíny závažným spôsobom. Podľa jeho názoru však zamestnávateľ tak mohol urobiť v jeho prípade jedine do uplynutia výpovednej doby t. j. do 30. apríla 2018. Podotkol, že po skončení pracovného pomeru už nie je možné rozviazať pracovný pomer ani okamžitým skončením, lebo už pracovný pomer neexistuje. Podľa jeho presvedčenia ide o špecifický a jedinečný prípad, s ktorou otázkou sa zatiaľ dovolací súd nezaoberal, čím je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, prípadne podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

Zároveň poznamenal, že súd neprisoval význam argumentácii žalovanej, že aj keby bola výpoveď neplatná, pracovný pomer bol rozviazaný okamžitým skončením. I napriek tomu vo veci konal neprimerane dlho a nebol schopný zaujať správny právny názor. Podľa názoru dovolateľa na rozhodnutí o neplatnosť výpovede by v takom prípade neexistoval právny záujem.

20. Podľa § 421 ods.1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom, rozhodovaná rozdielne.

21. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

22. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková. Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (sp. zn. 4Cdo/64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

23. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací súd uvádza, že uvedené ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a dovolací súd sa zároveň ešte touto právnou otázkou vo svojej rozhodovacej praxi nezaoberal.

24. Dovolací súd posudzujúc procesnú prípustnosť uplatneného dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 CSP v snahe autenticky porozumieť obsahu dovolania v súlade s § 124 CSP v spojení s čl. 11 Základných princípov CSP (I.ÚS 51/2020, III. ÚS 76/2021, III. ÚS 163/2021, I. ÚS 115/2020) dospel k záveru, že nastolená otázka týkajúca sa možnosti rozviazania pracovného pomeru v danom prípade len jedine do skončenia výpovednej doby t. j. do 30. apríla 2018, nezodpovedá jej vymedzeniu v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z ustanovenia § 432 CSP.

25. V danom prípade bolo právoplatne určené, že výpoveď žalovanej z 15. januára 2018 daná žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je neplatná z dôvodu jej neprerokovania so zástupcom zamestnancov v zmysle § 74 Zákonníka práce. Dôvodom zamietnutia žalobného návrhu o uplatnený nárok na náhradu mzdy za obdobie od 29. júna 2018 do 28. júna 2021, kedy už pracovný pomer žalobcu u žalovanej skončil okamžitým skončením podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce pre závažné porušenie pracovnej disciplíny dňom 21. mája 2018, bolo jeho platné skončenie, ktoré nebolo predmetom posúdenia v danej veci. Ktorého prípadná neplatnosť nebola žalobcom namietaná v 2-mesačnej prekluzívnej lehote podľa § 77 Zákonníka práce. S prihliadnutím na skutočnosť, že súdy nižšej inštancie vyhodnotili výpoveď z pracovného pomeru z 15. januára 2018 za neplatnú a okamžité skončenie pracovného pomeru z 24. apríla 2018 za platné, žalobcovi by patrila náhrada mzdy v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce od doby, kedy oznámil žalovanej, trvá na ďalšom zamestnávaní t. j. od 29. júna 2018 (list žalobcu z 11. júna 2018, ktorým žalovanej písomne oznámil, že trvá na ďalšom

zamestnávani). Keďže žalobca písomne oznámil žalovanej, že trvá na ďalšom zamestnávaní až po platnom skončení jeho pracovného pomeru u žalovanej, nárok na náhradu mzdy za uplatnené obdobie mu preto nevznikol. Z uvedeného dôvodu preto bola žaloba zamietnutá ako nedôvodná.

26. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatuje nevymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi v zmysle § 432 CSP, lebo na riešení otázky týkajúcej sa možnosti skončenia pracovného pomeru len do uplynutia výpovednej lehoty, napadnuté rozhodnutie nespočívalo.

27. Navyše dovolací súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 19. marca 2025 sp. zn. 7CdoPr/1/2025, ktorým odmietol dovolanie v súlade s § 447 písm. c) a písm. f) CSP, v skutkovo obdobnej a právnej veci žalovanej, avšak iných žalobcov, ktorí boli jej bývalými zamestnancami.

28. Na základe uvedených dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie v súlade s § 447 písm. c) CSP vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 447 písm. f) CSP vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP, z dôvodu jeho nevymedzenia v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 431 až § 435.

29. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej, ktorej priznal nárok na ich náhradu proti žalobcovi v plnom rozsahu v súlade s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.